

at stille 5 Uger op som Betingelse for at kunne faae Understøttelse. Derved vilde de smaa Ulykkestilfælde være udelukkede fra Understøttelse, og det blev jo forholdsvis mange. Jeg har søgt Oplysninger om, hvorledes Forholdet i den Henseende vil stille sig, fra de samme Steder, som jeg nævnte tidligere, nemlig Frederiksberg Amt, Sjælland, den thdske Lovgivning og Kjøbenhavn. Dersom man nemlig der stillede de 5 Uger op som den Tid, indenfor hvilken der ikke skulde kunne gives Understøttelse, vilde Forholdet efter de foreliggende Oplysninger være det, at for Frederiksberg Amt 68 % af Ulykkestilfældene, altsaa over Halvdelen, vare under den Sygetid i Marene 1880—84; for Sjælland er det næsten 79 %, men det er kun for et enkelt Aar, for Kjøbenhavn 63 % og for Thdsland ogsaa for et enkelt Aar, nemlig 1879, ligeledes 63 %. I Hovedsagen falde Resultaterne altsaa sammen, og det synes kun, at Sjælland gjør en Undtagelse, men Forskjellen er jo ikke stor. Jeg meddelte forrige Gang, at de Oplysninger, der ere fremkomne gennem den svenske Kommission, ligeledes konstaterer, at det var det forholdsvis største Antal Ulykkestilfælde, der faldt ind under de fortlvarende. Ved 2den Behandling bemærkede jeg, at det vilde være en Ulykke for de Tilskadekomne at skulle gaa 26 Uger uden Hjælp. Denne Side af Sagen skal jeg dog ikke komme ind paa, men blot betone, at det ogsaa vilde være særlig uheldigt for Sygekasserne. De fleste, ja maaste næsten alle Sygekasser, give jo kun Sygeforsikkring for 13 Uger. Herefter skulle de altsaa være forpligtede til at give Hjælp i 26 Uger. Det vil være meget ødelæggende for Sygekasserne, da det er de langvarige Tilfælde, der koste. Jeg tror slet ikke, det gaar an; der maa sikkert ske en Forandring paa dette Punkt, men jeg har da ogsaa opfattet den høitærede Minister saavel som den ærede Ordfører saaledes, at man egentlig ikke saa ubetinget holder paa 26 Uger, men at der maatte kunne træffes Noget midt imellem. Mindretallet har ikke villet stille noget Forslag i saa Henseende, da det ikke har ment at kunne faae det vedtaget, og det vilde jo dog ikke være nyttigt at se det forkastet, som dog mulig senere kunde blive det, om hvilket man kunde samle sig. Derfor har Mindretallet ikke fundet sig foranlediget til at stille noget Mellemforslag mellem de 7 Dage og 26 Uger.

Naar man befinder sig paa et nyt Grundlag som her, kan det naturligvis ikke undgaas, at der, forsaavidt Forslaget, hvad man jo maa haabe, i en nær Fremtid maa blive til Virkelighed, da vil opdages mange

Mangler og Feil, men de vilde jo bedst opdages under Udførelsen. Som Loven foreligger her, kan jeg ikke i Dieblisset se, hvad der egentlig skulde være at rette ved den i det Hele og Store, naar jeg undtager det ene Punkt, jeg har omtalt og det andet om Procenten, som jeg dog tillægger forholdsvis mindre Vægt. Hermed skal jeg paa det Bedste anbefale Sagen til Thingets Vedtagelse.

Svede: I Overensstemmelse med mine tidligere Udtalelser om Ønskeligheden af en fælles Forsikringsanstalt imod Sygdomme, Ulykkestilfælde og for Alderdomsforsørgelse, en Anstalt, hvori man ved en Indtegning kunde forsikre sig for alle Tilfælde, har jeg meget vanskeligt ved at gaa med til en stykkevis Ordning af denne Sag, en Ordning ved 3 forskjellige Anstalter. Det er min Overbevisning, at man derved kommer til langt større Udgifter og større Besvær og Ulempe for alle de Vedkommende. Da Tilfældet derhos er, som det er her, at man endog ordner disse forskellige Anstalter paa forskellige tildelels modstridende Principer, ser jeg mig ikke istand til at kunne stemme for denne Lov. Det forekommer mig, at Selvhjælpsprincippet burde bringes til Anvendelse i alle disse Tilfælde, og det synes ogsaa, at den høie Regering har havt den samme Hensigt. Sjør havde man nemlig knyttet Betingelsen for at kunne faae Hjælp i Ulykkestilfælde dertil, at Vedkommende skulde være Medlem af en anerkjendt Sygekasse. Nu i Aar er man gaaet derfra, men for ligesom at holde paa den lille bitte Smule Princip, som ligger deri, siger man, at Vedkommende faar ikke Hjælp, førend det Tidspunkt er forløbet, for hvilket han kunde have sikret sig ved at indgaa i en anerkjendt Sygekasse, altsaa disse 26 Uger. Jeg tror imidlertid, at det er overordentlig uheldigt, naar En kommer til Skade, at han saa ikke strax faar den Hjælp, han skal have; den maa han have, og han vil jo ogsaa faae den. Kan han ikke selv betale, maa Andre betale for ham, men det ser dog underligt ud, at den Anstalt, der er oprettet netop for at komme til Hjælp i Ulykkestilfælde, ikke træder til, førend efter 26 Ugers Forsøb. Ligeledes forekommer det mig, at man er kommen ind paa Noget, der ikke er rigtigt, ved at gjøre Hjælpen Størrelse afhængig af Daglønns Størrelse. Dersom Vedkommende selv forsikrede sig og bidrog til Forsikringsanstalten i Forhold til sin Lønning, var det ganske naturligt, at han ogsaa fik Erstatning i Forhold til sin Lønning; men det er jo ikke Tilfældet. Meningen er, at Vedkommende ikke bidrager Noget. Naar derimod det almindelige Humanitets-